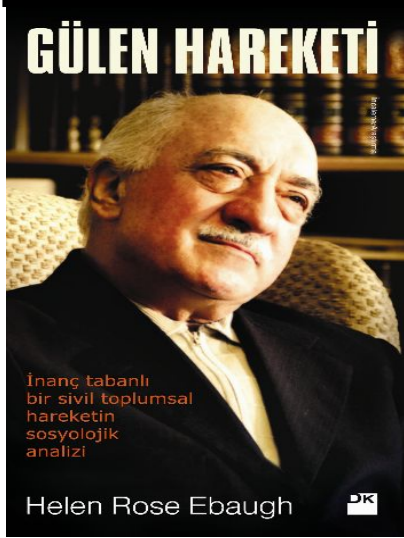

“Okyanus Ötesi”nden Bir Kitap: Gülen Hareketi

İçeriği Yazan: [alper erdik](#) [1] Zaman: Çar, 25/01/2012 - 15:11

Yazar: Alper ERDİK

Propaganda, her türlü oluşumun kendini halka, kamuoyuna tanıtmayı açısından elzemdir. Siyasetin bir yöntemidir. Karşı propaganda da öyledir. Düşman olan tarafın eksiklerini, yanlışlarını ifşa etmek, beri taraf için, kendini meşrulaştırabilmenin önemli bir aracıdır. Bir de, bu ikisinden apayrı olmasa da, bir üçüncü yol daha vardır. Bu da, o içi boş “objektiflik” teranesini yineleyerek ve “dışarıdan” bir gözle konuşuyor gibi görünerek, bir grubu övmek, onun olumlu olduğu düşünülen yönlerini vurgulamak. İşte, bu yazıyı yazmamıza vesile olan ve burada ayrıntılı biçimde işleyeceğimiz kitap da, buna harikulade bir örnek teşkil ediyor ve konu özelinde, ben buna, kitabın mantalitesine, “Fetokullik yaklaşımlar” diyorum. (Bkz. *Gülen’in, Ergenekon tutuklusu Paşaların rahatsızlanıp GATA’ya kaldırılması üzerine yaptığı açıklamalar: GATAkulli benzetmesi ve buna benzer edepsiz söylemler.*)

Şimdi kitaba, ABD’li Sosyolog Helen Rose Ebaugh’un, Kasım 2010’da, Doğan Kitap tarafından basılan, “Gülen Hareketi/ İnanç Tabanlı Bir Sivil Toplumsal Hareketin Sosyolojik Analizi” isimli çalışmasına geçebiliriz.

Yeni bir yöntem: Eleştirmeden inceleme!

Yazar Helen Rose, kitabı neden yazdığına dair söyledikleri ile, henüz en başta, çuvallıyor: “Çalışmam, harekete adanmayla birlikte bu adanmanın eş zamanlı olarak bireyler nezdinde nasıl sürekli hale gelebildiğini açıklayan yapısal sürece ve adanma mekanizmalarına vurgu yamaktadır.” (Sf. 11) Oysaki, sayfalar ilerledikçe, bu söylediğinin yalnızca bir kılıf olduğu ortaya çıkıyor. Bir bilim insanı olarak ise, yazar, neden böyle bir şeye gerek duyup kendini komikleştiriyor, bilmiyoruz! Elbette, çıkıp Cemaat’i övse bile, kimse karışamaz; ancak, o zaman iş, salt propagandaya girer, yazarımız bunu istemiyor. Buna rağmen, içinde bulunduğu kötü durumu telafi etmek için, sürekli “bilimsel bahane”ler üretiyor: “Eleştirel perspektif benim orijinal araştırma motifimin bir parçası olmadığı için, bu kitap Gülen Hareketi’ni farklı açılardan bir değerlendirmesi olarak görülmemelidir.” (Sf. 28) Kitabın neden yazıldığını, sanıyorum, somutlaştırdık, geçelim.

Ebaugh, “nesnel” bilgilerle, çalışmasına başlıyor: “Gülen’in fikirleri ve hizmet projeleri Sovyetler Birliği’nin çöküşüyle birlikte önce Türkiye cumhuriyetlere, daha sonra Batı Avrupa, Kuzey Amerika, Asya, Afrika, Avustralya ve Orta Doğu ülkelerine yayılmıştır. Bugün itibarıyla, Gülen’den ilham alan bu hareketin beş kıta ve 100 ülkede açmış olduğu okulların sayısı, 1000’i geçmiştir. Bu hareket, kökünü ılımlı İslam’da bulan bir toplumsal harekettir ve kendini gençliği eğitmeye, dinler ve kültürlerarası diyalogu geliştirmeye, toplumda ihtiyaç sahibi olan insanlara yardım etmeye ve küresel barışa katkıda bulunmaya adanmıştır.” (Sf. 11) Aynı anda, farklı alanlara dair, pek çok bilgiyi, başımıza boca ediyor yazar. Maksat, sınırsız bir övgü olunca, Gülen’e dair her şeyi, sürekli tekrarlamak istiyor.

Her neyse, cımbızlayarak özetlersek, en geneli ile, Fethullah Gülen Cemaati, eğitim, yardım, küresel barış konularında, dünyanın hemen her yerinde çalışma yürüten bir hareket imiş. Yani, en önemlisi en sonda, hareketmiş, Cemaat değil! Burası çok netameli, buna yer yer, ayrıntılı biçimde değineceğiz.

“Somut veriler”le devam ediyor Helen Rose: *“Gülen Hareketi halkın içinden gelen bir hareket olarak merkezi bir bürokratik yapılanmaya sahip bulunmadığı için, tam olarak ne kadar insanın hareketin üyesi veya katılımcısı olduğunu kestirmek neredeyse imkânsızdır. Fakat, tahminler 70 milyonluk Türkiye nüfusunun yüzde 10-15’inin hareketle bir bağının olduğunu, dünya genelinde ise beş kıtadaki 100 ülkede, dağınık şekilde 8-10 milyon civarında üyesinin bulunduğu yönündedir.”* (Sf. 21) Ebaugh, Cemaat’in büyüklüğünü anlatmak için, her iki alıntıda da, gayet güzel yazıyor; ancak, her ne kadar, toplum buna alışmış olsa da, biz bu verileri her okuduğumuzda, irkilmeye devam ediyoruz. Düşünün ki, bir cemaat, bir dini yapılanma, ülkemizde 7 milyon civarında insanla ilişkili. Çevre çeper de hesaplanırsa, ortaya çıkan şey, gerçekten korkunç!

Bu alıntıda, üstünde durmamız gereken bir başka şeyse, “merkezi bürokratik yapılanma” meselesi. Bunun olmadığını söylüyor yazar, Cemaat’te. Pek laf edilmeyen bir konudur bu; ancak, belki de Cemaat tartışmalarında, en çok söz edilmesi gereken alandır. Merkez yoksa, görünen ve sınırları malul bir yapı yoksa, bürokratik de değilse, bir oluşum, hangi düşünce ve eylemde olursa olsun; yasadışıdır! Şimdi, kimse, solcuların derdi, yasallık mıdır demesin! Bu ayrı bir mevzu; ancak, aynı örgütlenmeyi başkaları yapınca yasadışı ise, Cemaat yapınca da yasadışı olmalıdır, bunu en başta bizim söylememiz gerekiyor.

İkincisi ise, şu sıralar, başta solcular olmak üzere, kimsenin umurunda değil ancak; biz bir ulus-devlette yaşıyoruz. Gerek, neredeyse kesintisiz altmış yıldır süren eski ve yeni sağ iktidarların, gerek, CHP’nin tek parti dönemindeki geri uygulamalar nedeni ile, kağıt üzerinde kalmışsa da, laiklik, bu ülkede, anayasal bir ilkedir! Cumhuriyet ilan edilir edilmez, eğitim ve kamusal yaşam, dinden olabildiğince arındırılmıştır. İnanç, vicdanlara tutsak edilmiştir. Zaten olması gereken de budur; modernite çağında, dinin, kolektif mecralara taşınması, gayrimeşrudur! Oysaki, şimdi süreç, tersine işliyor, bunları söylemek gayrimeşrulaşırken, diğerini yapmak geçerlilişiyor. Daha geçen gün, bir köşeci, Cemaat siyasete karışıyor diye şikâyetin ne anlamı var, diyordu. Pek tabii değil mi yahu, neden sorun olsun ki? En nihayetinde koskoca Cemaat bu, darbeci Ordu değil ya!..

İşbirlikçiliğin yeni adı: İlimlilik!

Bir başka konuya geçiyoruz. Baştaki alıntılarda da gördük, yazar, Cemaat’le ilgili en önemli sıfat olarak, barışçı ve diyalog yanlısı sözcüklerini seçiyor; yani “ılımlılığa” işaret ediyor. İlimlilik ise, Cemaat’in hem içeride hem de dışarıdaki meşrulaştırıcılarından biri oluyor: *“Müslümanlar arasında İslami radikalizme dünya genelinde oluşan tepkilerden birisi, ‘ılımlı’ ve şiddet içermeyen Müslüman hareketlerin ortaya çıkması ve görünürlüğü’nün artması olmuştur.”* (Sf. 18) Devam ediyor Helen Rose: *“Ben ise bu tartışmalı terimi, başka inançlara sahip olan insanlarla barış içinde birlikte var olmayı isteyen, demokrasiyi destekleyen, inanç ve dinin rolünü kabul ederken düşünce özgürlüğü ve eğitime de değer veren ve İslam adına şiddet kullanılmasını kınayan bir İslami gruba işaret etmek için kullanıyorum. Bu ölçüler içinde bakınca, Gülen Hareketi, çağdaş dünyada ılımlı İslam’ın kuvvetli bir örneğidir.”* (Sf. 19)

İslam, şiddet, demokrasi vb. ezber sözcüklerle, asıl olarak, yazar, Ortadoğu’daki ABD karşıtı ve silahlı İslamcı örgütlere gönderme yapıyor ve Cemaat’in, bunlara hiç benzemediğini vurguluyor. Oysaki, bu ilimlilik denen şey, AKP ve Cemaat ittifakının dokuz buçuk yıllık iktidarı süresince de gördüğümüz, yaşadığımız üzere, din ve piyasanın birbirlerini tamamlar biçimde devlet idaresinde ve yeni bir toplum yaratma projesinde kullanılmasının, siyasi açıdan gizlenmesine tekabül ediyor. “Yeni sağ” düşüncenin temelini oluşturuyor. Bu bir, ikincisi, bu, 11 Eylül saldırıları sonucunda falan da ortaya çıkmadı, çok uzun süredir, on yıllardır, ABD’de, teorik açıdan hazırlanan bir şeydi. Bizde Özal’la başlayan bu dönem, AKP ile, tam anlamı ile, nihayetlendi. Ve Cemaat de, bu zaman diliminin, önemli unsurlarından biriydi. (Az sonra, yazardan da bunu duyacağız.)

Buna dair, Gülen’in, bundan 15 yıl evvelki konuşmalarını, tam burada hatırlatmak gerekir, diye düşünüyorum. Meşhur Yeni Yüzyıl röportajında, 1997’de, diyor ki “Hoca Efendi” namıyla anılan şahıs: “Bu realite kabul edilmeli. Amerika göz ardı edilerek şurada burada bir iş yapılmaya kalkılmamalı.

Rusya destekleyebilir bir işi, fakat Amerika ile iyi geçinmezseniz, işinizi bozarlar. Çünkü Amerika kendi işlerinin ahenk içinde gitmesini ister, Amerika düzeninin bozulmamasını ister. Amerika'daki ahengin devam ve temadisini ister. Ve ben bunu çok yadırgamam. Amerika'nın yerinde Osmanlı Devleti olsaydı, zannediyorum o da aynı şeyi yapacaktı. Yadırgamamak lazım.” Yani, ABD ve Cemaat'ın yolları, öyle yakın tarihte falan kesişmedi, çok daha evvelinden bir ittifak vardı ve bu, konjonktürel falan değil, ideolojikti. Ilımlılık denen şey, işin, cilası idi. Dikkat edilir ise de, bu sözcüğü, daha çok yabancılar kullanıyorlar; çünkü onlar, andığımız ittifakın, baskın tarafını teşkil ediyorlar. Oyunun kurallarını ve Cemaat'ın sıfatını da onlar belirliyorlar.

Liberaler her yerde aynı!

Ebaugh, ilerleyen sayfalarda, Fethullah Gülen Cemaati'nin, hangi politik, sosyal koşullarda doğduğu ve geliştiğini irdelemeye geçiyor. Bu da tabii ki, tarihsel “İslamcı-Doğucu” cephenin ideolojik bakışı ile yapılıyor. Az sonra göreceğiz, yazarın burada anlattıkları, cahil liberalerimizin yazdıklarının kötü bir özeti olmaktan öteye gitmiyor. Nesnel yanlışlar, bilinçli tahrifatlar, atlamalar, görmezden gelmeler ile dolu olan bu bölümün, en sıradan, saçma kısımlarına bakalım şimdi.

Doğal; fakat bir o kadar da yanlış biçimde, her şey, yine Kemalist devrim ile anlatılmaya başlanıyor: *“Atatürk ve onun takipçileri olan Atatürkçüler, Türkiye’de açık bir şekilde etnik milliyetçilik üzerinden temellenen yeni bir ulus-devlet kurma gayreti içinde oldular. Bunun anlamı, Osmanlı İmparatorluğu’nun çok uluslu, çok dinli ve İslami değerlere saygılı yapısının kendi istedikleri yapıyla yer değiştirmesiydi... Atatürk’ün liderliği ve sözcülüğünde yeni cumhuriyet eliti, her alanda modernleşmeyi savundu. Onlara göre, bu, gerilikten bir kaçış ve kurtuluştur; eski rejim ve eski hayat tarzıyla bağlantılı olan her şeye karşı hoşnutsuzluk ve güvensizlik hissi taşıyorlardı. En çok karşı oldukları ise, din ve dini kurumlardı. Cumhuriyet eliti, bunların çağdaş medeniyetle kesinlikle bağdaşmayacağını düşünüyor ve bu nedenle dine ait her şeye derin bir şüpheyile yaklaşıyordu.”* (Sf. 35)

Bunların tümünün doğru olmadığını, elbette, hepimiz biliyoruz. Fakat, mevzu şu: Doğru olsa bile, burada yanlış veya olağanüstü olan ne var? Bir yeni ülke inşa ediliyor ise, elbette eski olana dair, tüm politik kurumlar tasfiye edilecek, tüm anlayışlar olumsuzlanacaktır. Devrimdir zira, söz konusu şey; uzlaşarak değiştirme değil! Kaldı ki, Kemalist devrim, ülkemiz için bir eşiktir; onu eleştirebilmek içinse, ondan daha ileri olan bir fikriyatın savunucusu olmak gerekir. Demek istediğim, Kemalist devrimi, bugünün koşullarında, yalnızca sosyalistler eleştirebilir; dinci liberaler değil!

Devam ediyor, “Büyük Sosyolog” Helen Rose: *“Bu yüzden sivil toplumun aşağıdan yukarıya doğru ürettiği her türlü modernleşme biçimi şüphe ve endişe kaynağı olarak görüldü. Hele bu çabalar dini saikler değerlerden kaynaklanıyorsa, laik devlet bunu çok daha büyük bir tehdit olarak değerlendirdi.”* (Sf. 38) Dikkat çekmiştir mutlaka, yazar, hem Kemalist devrimi hem de karşıdaki hareketleri modernist olarak niteliyor. Ancak, birincisinin yukarıdan aşağıya, diğerinin aşağıdan yukarıya olduğunu söylüyor. Oysaki, bu, hem gülünç hem de mümkünsüzdür. Aşağıdan yukarıya modernizm de, yalnızca, işçi sınıfının ideolojik ve politik gelişiminin tezahürü ile gerçekleşebilir. Ama bu bile, bir noktadan sonra, devlet aygıtı ile, yukarıdan aşağıya olacaktır. (Modernizmin burjuva yorumu ile, proletaryanınkini aynı şey olarak görmediğimizi belirtmek isterim.)

Bir başka mesele, bu tabandan modernist sivil toplum, kimlerden ve hangi görüşlerden müteşekkildir acaba? Yanıtını biliyoruz, “mütedeyyin halk kitleleri”! Ya da doğru düzgün tanımı ile, emperyalizm ile, kafa kol ilişkisine sahip, işbirlikçi İslamcılar! Ama işte, içerideki “ilerici” kanada karşı, her daim Batı ile beraber iş tutanlar, bugün itibarı ile Cemaat, halkçı; Kemalist devrimciler ise tepeden inmece, iddia bu!

Cemaat'ın modernizm anlayışı: Piyasacılık!

Burada, bu modernizm mevzuuna girmenin zamanı geldi. Hem bugün değindiğimiz kitabın yazarı hem de Cemaat yandaşları, dikkat edilirse, modernizm sözcüğünü ve Cemaat'ı modernist olarak nitelemeyi pek seviyorlar. Bunun iki nedeni var. Birincisi, Gülen'in adi bir şeriatçı olmadığını ispatlamak, diğeri de, bu felsefenin içini boşaltıp, kendi ihtiyaçları doğrultusunda kullanmak. Şu alıntı, bu açıdan önemlidir: *“1980’lerde Turgut Özal’ın liderliğinde gerçekleştirilen ekonomik liberalleşme, ülkede yeni bir girişimci sınıfın ortaya çıkmasını sağladı. Bu sınıf Türkiye içinde ve dışında yaptıkları iş*

yatırımlarıyla zenginleşti. Onları girişimciliğe ve zenginleşmeye sevk eden önemli motivasyon kaynaklarından biri, Fethullah Gülen’in fikirleriydi.” (Sf. 65) Bu cümleler, aslında, Fethullah Gülen, sadece eğitimle uğraşan bir hayırseverdir, savını da çürütüyor, bariz biçimde. Asıl konu ise şu: Yukarıda değindiğimiz “yeni sağ” düşünce, modernizmi, kapitalizmin, kapitalistleşmenin, güncel olarak bakarsak piyasalaşmanın bir yöntemi olarak görüyor. Yani kısaca, modernizm sadece, para pulla ilgili bir şeydir, deniliyor. Oysaki bunun böyle olmadığı aşikârdır. Akılcılığın, bilimsel bilginin, elbette ki sermaye hareketliliği ile, burjuvazinin devrimci olduğu dönem, organik ilişkisi olmuştur; ancak halihazırda, solcularımızın da pek kavrayamadığı gibi, modernizm, işçi sınıfının ve öncülerinin savunabileceği bir anlayış haline gelmiştir. Tersini söylemek, Cemaat’in ekmeğine yağ sürmektir. Konuya dönersek, peki ya şuna ne demeli: “Kemalist düşüncede laiklik, gündelik hayatın devlet tarafından kuşatılması ve etnik, dini ve bölgesel farklılıkların yok sayılması anlamına geliyordu.” (Sf. 38) Birbirleri ile, sadece zorlama ile aynı cümle içinde yazılabilecek bu iddialar, sanıyorum ki, yazarın cehaletini ve kötü niyetini, yeterince gözler önüne seriyor. Geçelim.

İşte tüm bunlar, Cemaat’in, doğuşunun ve gelişiminin, nedenleri olarak anlatılıyor. Yani bu baskılar sonucu, “Gülen Hareketi”, halkın görüşlerini sahiplenerek büyüdü ve bugünlere geldi, deniyor. Liberallerin söyledikleri, bazı solcuların da talihsizce tekrarladıkları, sanki Amerika’da yankılanıyor!

Laikliğe yeni yorum: Din devlete ilişsin!

İlerledikçe, söylemler absürtleşiyor; konu, din ve devlet ilişkisine geliyor: “Fethullah Gülen, dine dayalı bir siyaset sistemi kurulmasına taraftar değildir; onu dinleyenlere daima siyasete bulaşmamalarını telkin etmektedir. Gülen, öte taraftan, dinin bireyin özel hayatıyla sınırlandırılmasını da doğru bulmaz; din, kamusal hayatın bir parçası olmalıdır. Ona göre, çağdaş Müslüman toplumlarında din ile siyaset bütünüyle birbirinden ayrılmalıdır. Çünkü devletin din üzerinde hâkimiyet kurması İslamiyete zarar verir; dolayısıyla din devlet kontrolünden bağımsız olmalıdır.” (Sf. 71) Ne kadar güzel ve “Hoca Efendi” ne kadar laik değil mi? Devlet dine karışmasın; ama din devlete karışsın! Hani dine dayalı olmamalı idi devlet? Aynı paragrafta geçiyor bakın bunlar, dikkat edilsin!

Burada söylenmiş, şurada daha ayrıntılı: “Fethullah Gülen her zaman siyaset dışı bir konumda kalmış ve kendisine bağlı olanlara da güçlü bir şekilde siyasetle doğrudan ilgilenmemeleri tavsiyesinde bulunmuştur. Onun iddiası, Türkiye’nin zaten çeşitli biçimlerde bölünme problemi yaşadığı ve hiç olmazsa eğitimin bundan uzak tutulmasının gerekli olduğu yönündedir. Ona göre, eğitim bir birlik adası olarak kalmalı ve politik söylemlerle bozulmamalıdır.” (Sf 63) Bu da artık, nasıl demeli, insanları aptal yerine koymak değil de nedir? Cemaat’in siyasete karışmadığını söylemek! Pardon da, haber de mi izlemediğini sanıyorsunuz halkın? Zaman, Aksiyon, Sızıntı, STV ne iş yapıyor bu ülkede? Bunlar Cemaat’in siyasete müdahale araçları değil mi? En kritik mevzularda, ABD’deki karargahından, Türkiye’ye yazı, görüntü ile, görüş aktaran kim?

Dahası, Gülen bugünlere nasıl geldi? Kasetleri elden ele dolaşan, halkın sevgilisi büyük vaiz teranelerine kim inanır? Komünizmle Mücadele Denekleri’nde, Fethullah Gülen, masal mı anlattı? Ha, yeri gelmişken, Helen Rose, kitabında, şahsın bu işlerine neden değinmemiş acaba? Bizimki de soru ama şimdi değil mi; yazar, eleştirme veya övme değil, “objektif bilgi” verme derindeydi!

Görüldüğü üzere, Gülen’e dair, olumlu birkaç şey söyleyebilmek için, birçok gerçeği, gerçekten nesnel bilgiyi, saklamak gerekiyor. Başka türlü, bu kirli geçmişi “ak”lamak mümkün olmuyor. Şuna bakın örneğin: “Bundan sekiz yıl önce 31 Ağustos 2000’de Gülen, Türkiye’de Cumhuriyet Savcısı Nuh Mete Yüksel tarafından Atatürk’ün 1923’te kurduğu laik devlet düzenini değiştirme ve onun yerine teokratik bir devlet kurma amacı güden bir hareketi örgütlemekle suçlandı. Ancak, pek çok tanığın dinlenmesi ve sayısız incelemenin ardından, 5 Mayıs 2006’da Gülen aleyhine açılan dava, ağır ceza mahkemesi tarafından düşürüldü ve Gülen, üzerine atılı tüm suçlardan beraat etti.” (Sf. 23) Gayet güzel değil mi; peki ya, nerede Mete Yüksel’in bu davayı açtıktan sonra başına gelenler? Nerede, davadan sonra piyasaya sürülen seks kaseti? Nerede?

Cemaat’le savaş zaruridir!

Kitabın neden yazıldığına dair, en başta söylediğimiz şeyi, umuyorum ki, bu alıntılarla ispatladık. Ayrıca, söylenenlerin yanlışlığına dair, aralarda yaptığımız açıklamalarla, Cemaat’in gerçek yüzünü de, az çok, anlattık. Helen Gül Hanım’ın, akademik yaşamının, yazdığı bu paçavra ile, büyük bir yara

aldığı veya alacağı açıktır. Ancak, yazdığı bu zirvalar ile, hayatının sonuna kadar yetecek miktarda, para cukkaladığını söylemek de, sanırım, pek yanlış olmayacaktır. Ne o, yoksa komplo teorisi mi üretiyorum yine?

Toparlar ve yavaştan yazıyı bağlarsak; son olarak eklemem gereken birkaç şey daha var. Daha doğrusu, vurgulamakta yarar olan, bazı noktalar bulunuyor. Öncelikle, bugün, ki dün de öyleydi; tarikat ve cemaatler, hem yasadışıdır hem de insanlık tarihinin gelişim çizgisi üzerinden değerlendirilirse, gayrimeşrudur. Mustafa Kemal’in veciz ifadesi ile, “Türkiye Cumhuriyeti, şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar ülkesi olamaz.”.

Gülen Cemaati, bir cemaattir; hareket falan değil! Dinsel bir oluşumu, sosyal bir birlikteliğe indirgemek, onun yasa dışılığını da göz ardı etmek, gizlemek demektir.

Fethullah Gülen ve müritlerinin, bugüne kadar yaptıkları ettikleri ortadadır. Kendilerinin devlete sızmasını engellemek için çalışma yürütenlere suikast, seks kasetli şantaj, işten attırma gibi yöntemlerle saldırdıklarını hepimiz biliyoruz. Necip Hablemitoğlu, Ahmet Şık, Nedim Şener, Yalçın Küçük örnekleri önümüzde. Ergenekon isimli tertibi yürüten savcı, hâkim ve polisler nereden ve nasıl yetişti? Peki ya, kamusal alanı ele geçirmek adına yaptıkları? KPSS sorularını çalıp yandaşlara dağıtmalarının, YGS’deki şifre skandalının üzerinden ne kadar geçti daha?

Cemaat, artık her yerde deşifre olmuş durumda. Birilerinin övündüğü o yurtdışı okulları, işe uyanan devletlerce birer birer kapatılıyor ve Cemaat ülkelerden kovuluyor! Bu okulların, CIA ile nasıl bir ilişkide olduğu ise, artık iddia olma düzeyinden çıkıp her gün daha da somutlanıyor.

En önemlisine gelirsek, Fethullah Gülen Cemaati, AKP ile birlikte, Türkiye’de, emperyalizm destekli dinci-piyasacı bir düzenin inşacıdır.

Hal bu iken, yerli ya da yabancı, bin tane devşirme akademisyen, gazeteci Cemaat’i övse ne olur, övmese ne? Görüldüğü gibi, bundan sonra da, onlar yazacak, biz bozacağız! Onlar yalan söyleyecek, biz doğrusunu anlatacağız!

Çok şükür, kalemimiz de var kılıcımız da; öyle ya da böyle, biz kazanacağız!

Alper ERDİK

iletisim@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Güncel](#) [2]

Kaynak URL (20/05/2024 - 13:24 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/okur-makale/%E2%80%99Cokyanus-otesi%E2%80%99Dnden-bir-kitap-gulen-hareketi>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/alper-erdik>

[2] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>